

משפטים

מתוך ספר לקוטי הלכות

כדו. כל אשר דבר ה' נעשה ונשמע

ש' הקדימו נעשה לנשמע. ולכאורה אי אפשר להבין הדבר כלל אין אפשר לעשות קדם שישמעו. האמת שהתורה שבחה אותם על זה שמגדל תשוקתם לה' יתברך הקדימו נעשה לנשמע כמבאר בדברי רבותינו ז"ל (שבת פח.). גדל שבח ישראל בזה. אבל אף-על-פי-כן קשה הדבר מאד אין יציר ענין זה ואין עולה על הדעת לעשות קדם שישמעו. אך באמת בהתורה גופה מבאר הענין היטב, כי מבאר בפסוק שתשובתם היתה כך: כל אשר דבר ה' נעשה ונשמע. נמצא שאמרו מה שידבר ה' יעשו וכו'. נמצא שבאמת הם עשו אחר שישמעו דברי ה', כמבאר בפסוק כל אשר דבר ה' נעשה ונשמע. אך לפי זה קשה, אם בן מה מעלתם שהקדימו נעשה לנשמע הלא כבר הקדימו לומר שיעשו מה שידבר ה' כג"ל.

א. זה עקר מעלת קדשת ישראל,

דהינו שישאל אמרו שהם אינם רוצים לחקר שום חקירה בטעמי המצוות ובדרכי השגתו והנהגותיו יתברך, רק כל אשר ידבר ה' נעשה מיד תכף בלי שום שאלה וחקירה כלל. ואחר כך ונשמע, כי נשמע לשון הבנה בלב, כמבאר בפרוש רש"י ובדברי רבותינו ז"ל בכמה מקומות, הינו שישאל אמרו שאל אשר ידבר ה' יעשו מיד כפי אשר יצא מפי משה לבנו בלי שום חקירה ושאלה אחר שום טעם כלל. ואחר כך על-ידי זה ונשמע, כי על-ידי עשיית המצוות באמת בתמימות בשמחה זוכין אחר כך להשיג מה שמשגיגין (הלכות נפילת אפיים וקדושה דסידרא ד' - אות י"ג)

ב. וברך את-לחמך ואת-מימך והסרת מחלה מקרבך

א. ברכך ממש, הינו בחינת הברכה שעל ידה נתברך המאכל כנודע, ואזי: והסרת מחלה מקרבך. כי נמשכין כל פחות הרפואה לתוך אותו הדבר שאוכל ושותה. כי הברכה שמברכין על כל דבר הוא בחינת דבר ה'. ועל ידה נתעלה ונתרומם הדבר שאוכל ושותה למעלה לשרשו כנודע (עין לקוטי תורה פרשת עקב) שזהו עקר הברכה להגביה ולהעלות המאכל שאוכל לשרשו העליון, כי הברכה שהיא דבר ה' היא היא שרשו. נמצא

בס"ד

השבת

רבי נחמן אפרס"פ

לזכרון נצח מורינו רבי ישראל בער אודסר, זצ"ל

גלוני מפי התורה

סיפור השבוע

מכובי אור
אבננה ברזל, סב

יש... רב אחד היה לו קנאה על רבנו ז"ל על שהמגיד מטיראוויצע נוסע אליו, והיה רגיל לשלח אנשים להמגיד ודברו מלשינות על רבנו ז"ל וכו'. והלך המגיד אצל חתנו ר' יצחק, שהיה מקרב לרבנו ז"ל, ושאל אותו אם יש לו כתבים מרבנו ז"ל, והראה לו התורה ב' אמר אל הפהנים, ונתפעל המגיד מאד ואמר מה אמר על התורה שהוא זהר - הם גבוהים מזוהר; הם תקונים הם גבוהים מתקונים; ובוזה מאד המלשינים הנ"ל.

יש אחד שאל למהרנ"ת מי גדול! הקטן שמקרב לצדיק, או הגדול שאינו מקרב, אמר לו הלא בימי משה רבנו עליו השלום, שאם אחד היה עושה דבר גדול להמשכן ולא הביאו למשה רבנו בנדאי לא היה שום חשיבות כלל, אבל מי שעשה דבר קטן והביאו אל משה בנדאי היה חשוב מאד. ואמר אז התורה ב' הנ"ל, שדיקא משה יוכל לעילא שייפא בשייפא:

כשאנו מברכין על מה שאנו אוכלין ושותין אין אנו צריכין עוד לרפואות, כי הברכה היא בחינת תפלה, כי התפלה היא גם-כן ברכות והודאות לשמו הגדול יתברך, הינו בחינת דבר ה' שהוא השרש העליון, וכשנתעורר השרש העליון בחינת דבר ה' אזי הדבר חוזר לשרשו העליון ששם כלולין כל הפחות כלם. ועל-כן אין אנו צריכין עוד לרפואות, כי יכולין להמשיך פחות הרפואה לתוך המאכל והמשקה שאוכל על-ידי דבר ה' (ועין בלקוטי תנינא, א'). (הלכות ברכת הריח ב' - אות ב')

ב. הנה אנכי שלח מלאך וכו' השמר מפניו וכו' אל-תמר בו וכו' כי שמי בקרבו

א. דרשו רבותינו ז"ל: אל תמירני בו. כי שמי בקרבו, זה מט"ט ששמו בשם רבו, כי מט"ט בגימטריא שד"י פמובא (רש"י שמות כג, כא). הינו שהשגת אמתתו יתברך מצד זה השם משיג המלאך עד שהמלאך נכלל בו יתברך בבחינת זה השם ונקרא על שמו, אבל שם צריכין לזהר מטעות שלא לטעות שהשיגה זאת הוא עצמות אמתתו יתברך, כי על זה נאמר: "השמר מפניו אל תמירני בו".

א. על-כן לא בחר משה בבחינה זאת ואמר: "אם אין פניך הלכים וכו'", כי משה כל השגתו היה גבה מאד, כי השיג מבחינת שם העצם שהוא שם הויה ברוך הוא, אבל גם הצדיקים הגדולים שהשגתם רק בבחינת שם זה שהוא שם שד"י, הם יודעים ונוהרים מטעות ואינם טועים חס ושלום, שזה תכלית ההשגה, רק יודעים שאי אפשר להשיג אמתתו יתברך. וכן אי אפשר להשיג דרכי הנהגתו את העולם שהוא על-ידי מדותיו יתברך, שהם שמותיו פידוע, כי גבוה דרכיו מדרכינו, כי השגת עצם האמת נעלם ונשגב מאד. (הלכות רביה ה - אות ל"ב)

העליון מוקדש

לעילוי נשמת

מרדכי בן רוד, הי"ד

שלום בן מרדכי, הי"ד

יהורם בן מרדכי, ת.נ.צ.ב.ה.

לעילוי נשמת

אמי מורתי חיה בת דניאל בהן

ת.נ.צ.ב.ה.

כל מה שמתגדל ומתפאר שם הצדיק יותר מתגדל ומתפאר שם השם יתברך ביותר. (קל"מ ב/ס)

שוב להגיד ולשיר נ נח נחמן מאומן לזכות לכל הישועות

לראות באבי הנחל

= עבודת השם (חלק ב) =

הזכות להכניס את אור רבנו
בכל שולחן שבת,
ולקחת חלק בפרסום
רבי נחמן מברסלב בעולם.

והמתנה

לפרטים התקשרו

052-7146196

פעם בחור אחד שהיה במחצת ר' ישראל והתגבר עליו מאד

העצבות ומרה שחורה ולא היה לו שום רצון לקדשה, ללמד ולהתפלל וכו'.

צפה את זה ר' ישראל ברוח קדשו ושאל אותו אם היום למד (קצת), במרמו לו שבמצב הזה צריך לצאת מחובת היום של קצת למוד על כל פנים מה שמכרח על פי שלחן ערוך, ולהתחזק ולשמח מהמעט שחטף, ולא לבטל הכל חס ושלום מחמת הירידה. ותכף גם החזיר ללמוד קצת על כל פנים לצאת חובת היום המכרח, והוטב לו בעזרת השם, ודברים והנהגות כאלו קשה להסביר בכתב, והמשפיל יבין. ובעתים הרגילים, היה מחזק מאד להרבות בתורה ובתפלה ובעבודת השם, לשמור על הזמן וללמד הכל, פמויבן לפי הכלים והאפשרויות של כל אדם. (חורף תשנ"ב)

אחד נחלש בדתו בעבודת השם מחמת שראה שהוא לא זוכה לקום מקדם בבקר להתפלל וכו', ובאותו היום הודמן לו לנסע לר' ישראל, וכשהגיע לכניסת הבנין לא הבחין בדלת הזכוכית של הבנין ונתקע בה בחזקה. לאחר קצת זמן של התאוששות נכנס למעלית המובילה אל הירתו של ר' ישראל, ותכף שיצא מהמעלית, ר' ישראל ראה אותו מרחוק והתחיל לגער בו: "לאט לאט!" וכל מה שהתקרב יותר - המשיך להזכירו באמרו: "לאט לאט!" וכשהו הפס ידו הקדושה לתן לו שלום, החזיק בידו ר' ישראל בחזק ובגערה, ואחר כך הוכיח אותו בנחת: "לאט לאט!". החבר שהיה במקום לא הבין את תכן פונתו של ר' ישראל, וחשב שאולי חלה פה טעות, ולכן אמר לפני ר' ישראל: "ר' ישראל, זה פלוני..." השיב ר' ישראל: "כן, פלוני". לאט לאט! והיה מוכן שמרמו לו לעבד את השם במתינות ובהדרגה ובלי לדחוק את השעה.

הדריך את אחד לפני עלייתו לארץ, וכך אמר לו: "תפלה, שמחה, תורה, ללמד הרבה. זהו, הפסדנו מספיק זמן". ורמו לו ביותר לשמור על הזמן מעכשו (פי החזיר הזה היה בטבעו מאד עצוב, והיה עוסק ביותר בתפלה, וכמעט שלא היה לומד. וכן היה מרבה לבלות זמנו ב'ברורים' ו'בישיבת חברים'), וכל מחפש אמת היה מבחין שר' ישראל ממש יודע ענין כל אחד.

על רכישת אוטו אמר בהתלהבות: "אם אפשר - מה טוב!". ואמר, שבאמצעות אוטו אפשר בכל רגע... ולא סים. אחד סים: "ללכת ליער", והשיב בחיוב. וגם פן השיב בחיוב כשה אמר לו שהפונדה של שיחת רבנו הקדוש שאמר שטוב לאיש כשר שיהיה לו סוסים, נאמר בדורנו על האוטו (ועל האופנים התלהב פחות).

אבל אתה גלית לנו בתורתך הקדושה
שעקר ישוב הדעת הוא על ידי שמחה

(לקוטי תפילות ב', י')

משיבת נפש

בערב ראש חדש הלבנה היא בתכלית המעוט ואז דיקא מתחלת להתמלאת מיד בראש חדש וזה רמז על כלל ישראל שהם עתידים להתחדש כמותה כמו שאומרים בברכת קדוש לבנה. כי כל ימי עולם אנו עוסקים בתקון פגימת הלבנה ובכל פעם מתקנים אותה מעט מעט עד שלעתיד תתמלא פגימתה לגמרי ולא יהיה בה שום מעוט וכו', ואף על פי שבגשמיות אין אנו רואין עתה עדוין בלבנה שום תקון כי בכל חדש חוזרת ומתמעטת כבתחלה. אף על פי כן אנו מאמינים שאין יגיעתנו לריק חס ושלום ובוודאי היא נתתקנת ברוחניות בכל פעם עד שלעתיד נראה זאת עין בעין שנתמלאה פגימתה על ידי קדשת עבודת הצדיקים וכל ישראל. וכמו כן הוא אצל כל אחד מ'ישראל שיש לו עליות וירידות כל ימיו בלי שעור עד שיש שנדמה לו שלא פעל כלום מאחר שבכל פעם חוזר ומתמעט או נפגם חס ושלום. אף על פי כן אין שום יגיעה לריק חס ושלום. והעקר הוא תמימות ופשיטות לחזק את עצמו בדרכי התמימות ופשיטות של הצדיקי אמת שעל ידיה יש לכל אחד תקנה לעולם: [הלכות ראש חודש, הלכה ו אות כ]

הצדיק אינו צריך לכל להעולם בשביל עצמו, כי אדרבא ממנו כל ההשפעות וכל העשירות שבעולם כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (קפג). ועל פן כל מה שנותנין לו מקבלין ממנו אלפי אלפים ורפי רבבות יותר בעולם הזה ובעולם הבא. ועל פן גם כל מי שטורח בגופו לשמשו ולהתקרב אליו גם זה נקרא צדקה שהוא כלל פחינת אתערותא דלתתא כי הצדיק מתעלה ומתגדל מאד על ידי אתערותא דלתתא של ישראל הטורחים להתקרב אליו ונחשב להם צדקה: [הלכות ראש השנה, הלכה ו]

הנושא אשה לשם קמון הוא שוטה וכסיל, ופוגם ומאבד דעתו ושכלו, ועל ידיה הויין לה בנינים שאינם מהגנים (לקוטי מוה"ר"ן א' - סעיף ט"ט).

... ובכן יהי רצון מלפניך מלא רחמים, שאזכה לתקון הברית בשלמות, ואזכה לקדש את עצמי במתן לי. ותצילני ותשמרני מתאנות המסגל ומתאנות קמון. ותתן לי כח לשבר אלו התאנות לגמרי.

ותשמרני ברחמיך הרבים, ותצילני מהרהורים רעים וממחשבות רעות, ואזכה שיהיה מחי ודעתי זך ונקי מפל מיני הרהורים ומפל מיני פסלת. ותכניע ותשפיל ותבטל את כל אויבי ושונאי הקמים עלי חנם, כי אתה יודע כי "רבו משערות ראשי שנאי חנם עצמו מצמייתי איבי שקר אשר לא גולתי אז אשיב". (לקוטי תפילות א' - מתוך תפילה סח"ט)

מאת אריאל